

(1936 -)

ABDÜNNUR SEZGİN

Nüfus kaydındaki tam adı, "Altan Abdünnur Sezgin" olan ağabeyimiz Mersin'in saff-ı evvelidir, bu şehrin ilk nur talebesidir. Biz nur talebeleri arasında bilinen adıyla "Abdünnur" ismini kullanmayı tercih ettik. Mersin'e Risale-i Nur hizmetleri ilk defa onun eliyle girmiş ve gittikçe inkişaf eden iman/Kur'an hizmetleri bugünlere gelmiştir.

İstanbul Üniversitesi talebesi Abdünnur Sezgin, Hz. Üstad'ın 1960 yılının ilk gününde bir gün/bir geceliğine gittiği İstanbul'da o gün yaşananların önemli bir şahididir. O gün Piyer Loti Otelinde Hz. Üstad'ı ziyaret eden Abdünnur Ağabey, yaşadıklarını ve gördüklerini bizimle paylaştı. İlave sorularımızla ayrıntıları yakalamaya çalıştık. Şimdiden dikkatleri çekmek istediğim bazı hususlar var. Şöyle ki:

Sökmen Baykara adında bir gazetecinin, Hz. Bediüzzaman'ın balkonuna gizlice geçip, iki kare fotoğraf çekmesi önemli bir hatıradır. Bu olaya yakından şahid oluyor Abdünnur ağabeyimiz. Hz. Üstad'ın, şemsiye altında otelden indirilirken yaşananlar, bütün ayrıntılarıyla yine bu hatıraların içinde olacaktır. Piyer Loti Otelinden Kabataş Vapur İskelesi'ne kadar Hz. Üstad'ın otomobilinin etrafında koşturan üniversiteli gençlerin fotoğrafları o günkü bütün gazetelerde neşredilmişti. Abdünnur Sezgin o gençlerden birisidir. Hele Bediüzzaman hazretlerinin arabalı vapur üzerinde otomobile geçerken bir duruşu var ki; bu sihri şimdiden bozmamak için anlatımını metne bırakıyorum.

Hatıralarını video kayıtlarından çözüp taslak olarak yazdıktan sonra, Abdünnur Sezgin ağabeyi birkaç kere telefonla aradım ve metne son şeklini beraberce verdik.

Abdünnur Sezgin Anlatıyor:

1936 Mersin doğumluyum. Ön adım 'Altan'dır. İlk ve orta tahsilimi Mersin'de, liseyi İstanbul Kabataş Lisesi'nde okudum. Liseyi bitirince İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne kaydoldum. Türkoloji okuyordum. Fakülteyi bitirmeden son sınıftan ayrıldım. 1960'da askerliğimi yaptım, 1962'de Mersine geldim ve halen Mersin'de oturuyorum. On dönümlük arazimiz vardı, orayı limon bahçesi yaptım.

Risale-i Nur'u tanımam şöyle oldu: 1957 yılında tatil için İstanbul'dan Mersin'e gelmiştim. Dayım Abdüsselam efendinin elinde dağıtılmak üzere Mersin'e gönderilmiş, Gençlik Rehberi isminde birkaç tane kitap gördüm. Kitapları kim gönderdi bilmiyorum. Merak ettim bu kitaplardan birini okudum ve çok etkilendim. Bundan sonra Risale-i Nur'la irtibatım başlamış oldu. Dayımla beraber İstanbul'a dönünce Süleymaniye'de bulunan ve '46 Numara' denilen bir medreseye gittik ve oradaki kardeşlerle tanıştık. Ahmed Aytimur, Mehmed Emin Birinci, Mehmed Fırıncı, Galip Gigin, Hakkı Yavuztürk, Üzeyir Şenler vardı medresede. O kardeşlerden Galip Gigin beni evimde ziyaret etti. Onun teşvikiyle ve bende bıraktığı güzel intibalar ile medreseye devam etmeye başladım. Birkaç sene çeşitli yerlerdeki derslere iştirak ettim ve oradaki kardeşlerle de tanıştım. Dayımın Risale-i Nur faaliyeti olmadı.

ÜSTAD PİYER LOTİ OTELİ'NE GELMİŞTİ

Böyle devam ederken 1 Ocak 1960 tarihinde Üstad Bediüzzaman hazretlerinin Ankara'dan İstanbul'a geldiğini, bir gün sonra öğrendim. Sabahleyin kalktığımda bir gazetede, büyük bir manşet olarak, "Nurcubaşı İstanbul'da" diye bir haber gördüm. Gazete Üstad'ın Piyer Loti Oteline gittiğini yazıyordu. Ben o sırada İstanbul'da üniversite okuyordum.

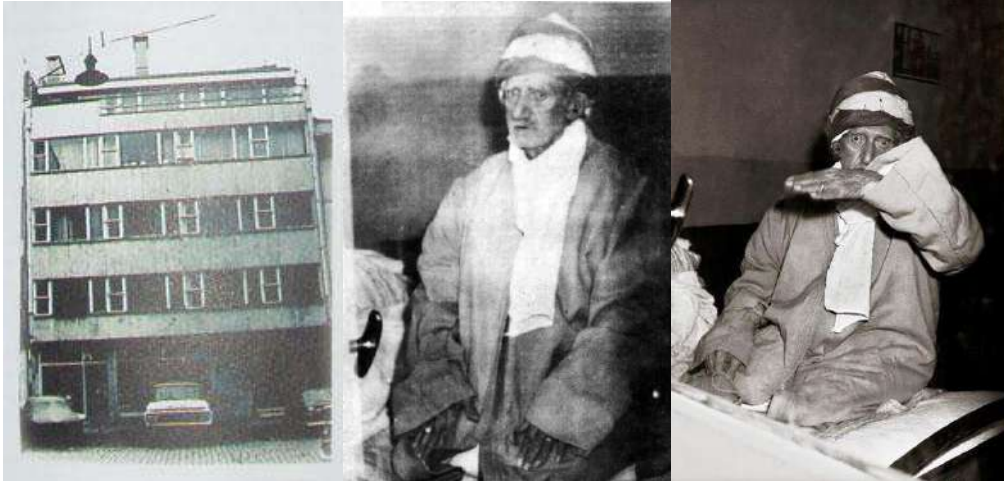
Hemen hazırlanıp Piyer Loti Oteline gittim. Otelin lobisinde hem gazeteciler, hem de sivil polisler vardı. 20-25 kişilik bir kalabalık... Benim içeriye girdiğimi görünce hepsi birden dikkat kesildiler. Bir nurcu daha yakalanacak diye dikkat ettiler herhalde. Resepsiyonda bir memur vardı, yanına gittim. Ben bu memurun sivil polis olabileceğini düşünerek ismimi vermemeye çalıştım. "Bediüzzaman Hazretleri buraya gelmiş,

acaba kaçınıcı katta, hangi numaralı odada bulunuyor, onun yanına gitmek istiyorum” dedim. O da hemen cebinden bir defter çıkardı: “Evet Üstad hazretleri burada, kim geldi diyelim?” dedi. “Bir talebeniz gelmiş” dersiniz dedim. “Yok, ismini vermezsen kabul etmiyor” dedi, ısrar etti. Ben de vermemekte ısrar ettim. Biz böyle mücadele ederken, Mehmed Emin Birinci, Avukat Bekir Berk ve Avukat Necdet Doğanata ağabeyleri yukarıdan, merdivenlerden aşağı inerlerken gördüm. “Tamam, ben arkadaşlarımı buldum, onlarla gider görüşürüm” dedim. Meğer o resepsiyondaki adam İrtica Masası Şefi imiş, sivil polis. Bunu sonradan öğrendim. Avukat ağabeyler gazetecilere Üstad’ın gaye ve maksadını anlatan bazı açıklamalar yaptıktan sonra yukarıya çıktık, Üstad’ın dairesine geldik. Otelin asansörü yoktu.

GAZETECİNİN BALKONDAN ÜSTAD’IN FOTOĞRAFANI ÇEKMESİNE ŞAHİD OLDUM

Üstad hazretleri, Piyer Loti Otelinin teras katı altındaki üçüncü katta kalıyordu. Bu kata girilince hol ve yan yana sıralanmış odalar vardır. Arkadan balkonları müşterektir bütün odaların. Üstad için iki oda tutulmuştu. Odalardan birinde Üstad Hazretleri, diğerinde ise yanında gelen talebeler kalıyordu.

Biz odasına vardığımızda Üstad Hazretleri bazı kimselerle, talebeleriyle konuşuyordu. Onlara: “Artık küfür ölmüştür, hiç korkmayın, bunlar bana 31 Mart hadisesinde bir şey yapamadılar, şimdi mi yapacaklar. Korkmayın, hiçbir şey yapamazlar, küfür ölmüştür.” Diye teselli verici, cesaret verici konuşmalar yapıyordu. Sonra yan taraftaki odaya Zübeyir, Hüsnü Bayram, Bekir Berk ve diğer ağabeylerle beraber geçtik. Orada bu kardeşlerle beraber bir müddet durduk. O sırada balkona bir gazeteci çıkmış ve oradan Üstad’ın resmini çekmek istiyordu. Şimdi sizden öğrendiğime göre bu gazeteci Sökmen Baykara imiş... Yaşlı karı kocanın kaldığı yan odadan çıkıyor ortak balkona. Bu gazeteci Zübeyir ağabeye, bir tane resim çeksem diye bir işaret yapıyordu. Zübeyir Ağabey, bırakın bir tane resim çeksin dedi ve oradan hadi bir tane çek dediler. O da gitti Üstad’ın penceresinin önüne, oradan iki tane resim çekmiş. Bu resimler Üstad seccade üzerinde iken çekiliyor. Bir tanesinde Hz. Üstad eliyle yüzünü kapatıyor.

Bediüzzaman hazretlerinin 1 Ocak 1960 tarihinde bir gün kaldığı İstanbul Piyer Loti Otel. Hz. Üstad teras katının altındaki 3. katta kalıyordu. Gazeteci Sökmen Baykara bu iki kare fotoğrafı gizlice çıktığı balkondan çekmiş ve Abdünnur Sezgin bu olaya bütün ayrıntılarıyla şahid olmuştu.

ÜSTAD’I PİYER LOTİ OTELİ’NDEN ŞEMSIYE ALTINDA ÇIKARDIK

Üstad’ımız Eyüp Sultan hazretlerine ziyarete gidecekti. Vazgeçti. Çünkü gazeteciler çok tehacüm gösteriyordu. Onların rahat bırakmayacaklarını anladı ve Ankara’ya geri dönmek için arabasının hazırlanmasını istedi. Biz de arabayı hazırlayıp otelin kapısına getirdik. Bütün gazeteciler Üstad nereye gidiyor diye soruyorlardı. Biz de söylemiyorduk. Eşyalarını, kabını kacağı, yorganını aşağıya indirdik, arabaya koyduk. Arabanın arka yan camlarını da kâğıtla kapladık. Ön yan camlar açıktı.

Üstad’ı şemsiyesiyle beraber, Piyer Loti Otelinin üçüncü katından aşağıya, arabanın yanına indirmeye başladık. Ben Üstad’ın sağ tarafındaydım ve Üstad’la beraber şemsiyeyi tutuyordum. Şemsiye altına iken çekilen o bildiğiniz fotoğrafta en açık şekilde görünüyorum. Üstad şemsiyenin altında iken gazeteciler için, “Sizler vazifenizi yapıyorsunuz, hepimize hakkımı helal ediyorum” demiş. Urfalı Yaşar Yayla kardeşimiz Üstad’ın bu sözlerini bağırarak gazetecilere aktardı. O da üniversite talebesiydi o sırada. Gazetecilerden, “Vazifemizi yapıyorsak, yüzünü aç da çekelim” diye konuşanlar oldu. Üstad arabaya yaklaşınca gazeteciler bir kargaşa çıkardı, şemsiyeyi açıtırıp Üstad’ın resmini çekmek istiyorlardı. O sırada Üzeyir Şenler bir gazetecinin yakasına yapıştı ve bir itişme-kakışma oldu. Üstad şemsiyenin altında, biz de etrafında korur vaziyette, resim de çekilmemeye çalışarak koridordan, merdivenlerden aşağıya indik, Üstad’ı arabanın arka koltuğuna oturttuk. Üstad yorganını önüne koydu ve burnunun üstüne kadar çekti.

Bediüzzaman Hazretleri şemsiye altında Piyer Loti Otelinden çıkarılırken. Şemsiyenin önünde, önüne doğru bakan ve sağ eliyle şemsiyenin sapını tutan genç Abdünnur Sezgin'dir.

ÜSTAD'IN GÖZÜNÜ KALDIRIP DA OTOMOBİLDEN DIŞARI BAKMADI HİÇ

Üstad hazretlerini şemsiye altında Piyer Loti Otelinden çıkardık ve otomobiline bindirdik. Hüsnü Bayram Ağabey şofördü. Hüsnü ağabeyin yanına Zübeyir Ağabey, onun yanına da Avukat Bekir Berk oturdu. Üstad arka koltukta, yan camları gazete kâğıdı ile kapalı olarak tek başına oturuyor... Gazeteciler fotoğraf çekip de Üstad'ı rahatsız etmesin diye biz kapattık yan camları. Yalnız şoför mahallinin camları açık...

Böylece Kabataş Araba Vapur İskelesi'ne kadar gittik. Üstad giderken talebeler olarak bizler arabanın etrafında sağlı sollu olarak koşuyorduk. Gazetelerin bastığı bir fotoğrafta, otomobilin sağ penceresinin hemen yanında koşarken görünen pardösülü genç benim. Gazeteciler de geldi bizimle...

İskelede biraz sıra beklemek icap etti. Gerek sıra beklerken, gerekse araba vapuru ile karşıya geçerken ben hep arabanın yanındaydım. Gazetecilere resim çektirmemeye çalışıyorduk. Bir taraftan da Üstad'ı daha fazla görmek için ön yan camlardan, Zübeyir ve Bekir Berk ağabeylerin arasından içeriye bakmaya çalışıyordum. Üstad hep aşağıya doğru bakıyor, dışarı hiç bakmıyordu. Kendi âlemindeydi Üstad. Bir şeyler okuyor, dışarıyla hiç alakadar olmuyordu. Üstad'ın o sırada gözünü kaldırıp da bir kere bile dışarı baktığını görmedim. Hâlbuki otomobilin dışında gazetecilerle bizim aramızda bir kargaşa, bir itiş-kakış yaşanıyor. Gazeteciler makinelerini cama doğru yaklaştırıp düğmesine basıyorlar, biz de elimizle aşağı doğru bastırıyorduk makineleri. Bediüzzaman kesrette değil, vahdetteydi. Biz olsak merak eder neler oluyor diye bakardık dışarıya.

Böylece karşı tarafa Üsküdar'a geçtik. Bekir Berk Ağabey arabadan indi. Üstad, Zübeyir ve Hüsnü ağabeyler beraber olarak Ankara yoluna doğru devam ettiler. Üsküdar'dan Üstad'ı yolcu ettikten sonra biz geri döndük.

Bediüzzaman hazretleri Piyer Loti Otelinden ayrılıp Kabataş İskelesine giderken. Otomobilin sağ kapısının yanında koşan genç üniversiteli Abdünnur Sezgin'dir.

MERSİN'DE RİSALE-İ NUR'U BİLEN YOKTU

Askerliğimi tamamladıktan sonra 1962 yılında Mersin'e geldim. Mersin'de hizmetlere başladım. Daha Risale-i Nur'u bilen yoktu. Evimizin bahçesine iki odalı bir yer yaptım, oradan hizmete başladık. Ev Mersin'in merkezi bir yerindeydi. Her akşam ders için medreseyi açıp ders okuyorduk. Müslümanlar grup grup geliyorlardı. Bu nurcular nasıl insanlar, neler yapıyorlar, neler konuşuyorlar, fikirleri nedir diye merak edenler gelip, okuduğumuz dersleri dinliyorlardı. Onlara Risale-i Nur'dan okuyordum. Gittikçe Risale-i Nur'u beğenen, takdir eden ve onunla daimi meşgul olmak isteyen kimseler çoğalmaya başladı. Mersin nur dairesi teşekkül etti. Nur dairesi zamanla gelişerek bugünkü haline geldi. Elhamdülillah...

Avukat Bekir Berk ağabeyle beraber o sıralarda bütün Türkiye'de devam eden mahkemelere çok gittik. Epeyce ağabeyle tanıştık, beraberliğimiz oldu onlarla. 27 Mayıs 1960 İhtilalı'nda İstanbul'da kayınpederimin evinin bodrum katında Mehmed Emin Birinci ile "Risale-i Nur Sönmez" diye bir teksir neşrettik. Ağabeyler çok sevinmişti o zaman. Tâhirî ağabeye teksir işlerinde yardımlarım oldu. Abdullah Yeğin Ağabey Yeni Lügat'i basarken ona da yardımlarım oldu. O günkü şartlarda hizmet çok zordu.

İki defa hapisaneye girdim. Bir seferinde 1968 yılında 8 ay yattım Mersin'de. 12 Eylül 1980 İhtilalı'ndan sonra da, 4 ay daha yattım yine Mersin hapisanesinde. Baskın olmuştu medresemize, ders yapıyorduk. 40 kişi kadar götürdüler bizi.